



Vacances per Créixer: Un petit gest per un gran somriure



- Respondre a les necessitats educatives de lleure dels sectors socials més afectats per la crisi econòmica.
- Fer que el lleure sigui un dret, no un factor d'exclusió.
- Millorar les capacitats personals i relacionals dels infants, participant en activitats de lleure educatiu.
- Contribuir a un futur d'igualtat per a tothom.

Des de la Fundació Verge Blanca estem preparant unes colònies d'estiu destinades a infants i joves en situació de risc social. Volem que també ells puguin gaudir d'un temps de lleure de qualitat i accessible econòmicament.

Suma't al nostre projecte i serà possible...

- Obrir les portes del casal a més infants de la ciutat de Lleida.

Vols col·laborar-hi?

El teu ajut és imprescindible per a que molts infants tinguin accés a una educació i a una vida més digna. Pots sol·licitar informació a la Fundació Verge Blanca (c/ Acadèmia 17, 25002 Lleida, tel. 973 272 864) o accedir a la nostra web www.vergeblanca.org/creixer.

Teresa Farré

El Bisbat de Lleida incorpora a un periodista

El Bisbat de Lleida compta des de fa pocs dies amb els serveis d'en Jordi Pérez Ansótegui, periodista amb una llarga experiència professional. La seva contractació, incorporant-se a l'equip de la Delegació Diocesana de Comunicació, es deu a la voluntat de millorar la comunicació de la Diòcesi. Una de les principals tasques que se li ha encarregat és l'elaboració d'un pla de comunicació integral de la Diòcesi, així com la d'assessorar la tasca comunicativa actual del bisbat. Volem agrair al nostre Bisbe la seva aposta decidida per la millora comunicativa de la nostra Diò-



cesi, i a en Jordi Pérez li donem la benvinguda, desitjant-li hi una bona estada entre nosaltres.

Mn. Carles Sanmartí

Pelegrinatge a Terra Santa «El viatge de la teva vida»

Organitzada per la Confraria de Portants del Sant Crist de Sant Llorenç, amb la col·laboració de l'IREL

Del 14 al 21 d'octubre de 2013

Preu: 1.480 euros per persona en habitació doble

Data límit d'inscripció: abans del 30 de juny de 2013

Informació, inscripció i reserves: Manuel Rodríguez Martín
Tels. 973 239 225 - 666 872 920

AJUDANT A VIURE

Més sobre «el Baptisme»



La problemàtica sobre el Baptisme dels infants sempre ha estat present en la història de l'Església, i alguns tornen a qüestionar-ho ara, atesa la situació d'allunyament de la vida cristiana en la que semblen viure algunes de les famílies que el demanen per als seus fills.

Però l'Església, recolzant-se en les paraules de Jesús («Si un no reneix de l'aigua i de l'Esperit Sant, no pot entrar en el Regne de Déu»), sempre va afirmar que els infants no havien de ser privats del Baptisme, encara que no es puguin donar compte de la seva importància.

Tanmateix, i dit això, cal afegir que és imprescindible que siguin educats en la fe en què són batejats, perquè no quedi infecund el do que Déu els concedeix «en la fe de l'Església».

Naturalment, la tasca més important en el Baptisme dels infants la tenen els seus PARES: en decidir el Baptisme del fill/a, cal que comptin amb un temps suficient per a preparar-se de manera adequada (espiritual i catequèticament), i que vulguin fer-ho per tal de poder intervenir en la celebració, participant de manera activa i assumint davant Déu i l'Església els compromisos que deriven de la seva fe i de la seva missió educativa.

A més, hi ha el PADRÍ/NA, que és com una ampliació de la família dels infants que reben el Baptisme i que assumeix la gran tasca de col·laborar amb els pares perquè el nen que apadrinen arribi a professar personalment la seva fe algun dia i l'expressi en la realitat de la seva vida. Repetim la pregunta que hem fet altres vegades: Com assegurar això si ell/a mateix no té molt clara la fe i la vida cristiana?

Cal insistir en la importància del padrí o padrina en el sagrament del Baptisme, com una acompanyant qualificat que ha de poder fer costat al neòfit en el seu caminar en la vida com a cristià, en el cas que els seus pares no puguin fer-ho per algun motiu. Per això l'Església demana edat i capacitat per assumir aquesta funció de padrí/na.

Normalment, el Baptisme ha de celebrar-se en la pròpia Església Parroquial per tal de manifestar més clarament que es viu com a «sagrament de la fe de l'Església i de la incorporació al Poble de Déu», que es fa present i visible en la Comunitat Parroquial.

Caldrà també recordar a tots els propis membres de la Comunitat Parroquial que acull els neòfits que tenen un paper important en el Baptisme dels infants, abans, durant i després de la celebració. Fóra bo trobar fórmules perquè aquesta consciència s'anés escampant i fent-se visible d'alguna manera. Com a Església cal acompanyar aquestes famílies i donar-los suport per tal que puguin fer un camí de resposta coherent a la decisió presa.

És a dir: aquests infants (i les seves famílies) tenen dret a ser acompanyats, estimats i acompanyats (ajudats) per la Comunitat Cristiana, la qual no tan sols ha d'oferir-los els seus serveis catequètics per al seu creixement posterior, sinó la seva amorosa presència ja des del primer moment. En realitat allò que tots volem és fer les coses el millor possible.

Rebeu la saltació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida



ENTREVISTA



■ M. TERESA SOLÀ

El màrtir P. Grau

La Gna. Maria Teresa Solà i Franquesa, benedictina de Sant Pere de les Puel·les, rebé la Primera Comunió el 13 de setembre de 1936, de mans del P. Robert M. Grau, prior de Montserrat, que serà beatificat, amb altres 19 monjos, el proper 13 d'octubre a Tarragona.

Què recorda del dia de la Primera Comunió?

Va ser de catacumbes, al pastador de casa. Va ser molt emocionant. Hi havia quatre monjos: els pares Robert Grau i David Pujol, i els novicis Lluís Freixenet i Joan Parellada. Recordo que el P. Robert em feia aprendre de memòria l'acte de contrició: Senyor meu Jesucrist... Segurament que ho recordo perquè em costava; les oracions principals ja les sabia.

El seu pare s'interessà pels set monjos assassinats a Pedralbes, aquell juliol...

Efectivament, va anar a l'Hospital Clínic, al dipòsit de cadàvers, a reconèixer-los. Es va ocupar que rebessin sepultura. El P. Lluís Freixenet em va dir que des de la vorera del carrer anava resant els responsos. Acabada la guerra, el meu pare va portar els títols de propietat dels nínxols al P. Abat Antoni M. Marcet.

Quins són els seus sentiments davant la propera beatificació d'aquests monjos que vostè va conèixer?

No comptàvem que arribés la beatificació, perquè fa 76 anys. Ha estat una sorpresa agradable. El pare duia sempre a la cartera el retrat del P. Robert Grau, com a protector: era el seu màrtir. Com a anècdota del P. Grau, a casa hi havia el llibre *Jesucrist, ideal del monjo*, del beat D. Columba Marmion; després em vaig adonar que era traduït del francès pel P. Grau. Aquest llibre va ser decisiu per a la meua vocació benedictina. El tinc com una relíquia!

Òscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (IV)



Vingui el teu Regne

En aquesta petició reconeixem, abans que tota altra cosa, la primàcia de Déu: on no hi ha Déu, no pot haver-hi bé. On Déu no es fa visible, decau l'home i decau el món. En aquest sentit, diu el Senyor: «Cerqueu primer el regne de Déu i la seva justícia, i totes les altres coses us les donarà Déu de més a més» (Mt 6,33).

Vista des del trobament amb el Crist, aquesta petició s'aprofundeix encara més i esdevé més concreta. Ja hem vist que Jesús és el regne de Déu en persona; allà on ell és, hi ha el regne de Déu.

És demanar que seguim el Crist verament i així romanguem incorporats a la seva comunitat. Reinhold Schneider ho va expressar amb insistència, això: «La vida d'aquest regne és la vida del Crist que continua en els seus; en el cor que ja no s'alimenta de la força de vida del Crist, el regne fineix; en el cor que ell toca i transforma, les arrels de l'arbre inextirpable comencen a penetrar dins el cor. El regne és únic; consisteix únicament en el Senyor que és la seva vida, la seva força, el seu centre.»

Pregar pel regne de Déu és tant com dir a Jesús: deixa'ns que siguem teus, Senyor, penetra en nosaltres, viu en nosaltres; reuneix la humanitat dispersa en el teu cos, a fi que en tu tot se sotmeti a Déu i tu, llavors, puguis lliurar el tot al Pare. «Així Déu serà tot en tots» (1Co 15,26-28).

Joseph Ratzinger-Benét XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

«Lo que más duele es la indiferencia»



Se llama Isaura Parga. Ha trabajado en la Clínica Barraquer. Madre de dos hijas. La pequeña, Sonia, de 17 años, murió de accidente cuando se dirigía a un encuentro de jóvenes en el Pilar de Zaragoza. Sobre esta, la religiosa mínima M.T. Alonso escribió el libro *Sonia: una muchacha que ha dejado huella*, con prólogo, en la 1.ª y 2.ª edición, del cardenal Jubany y, en la 3.ª, del cardenal Martínez Sistach.

Actualmente Isaura es laica misionera de la Caridad, de M. Teresa de Calcuta. Durante una entrevista por Radio Barcelona (O.M. 666, SER) en el programa *Valors Humans* —domingos de 22 a 23 h— contaba que fue a India, a Calcuta, a la Casa Madre, y que una religiosa le dijo que un sacerdote de EE.UU. les predicaría los ejercicios espirituales. Que dicho sacerdote, siendo joven, había sido un empresario de éxito, pero cayó en la droga, se arruinó y acabó en la indigencia total, y pedía limosna en la calle. Manifestó:

—«Lo que más me dolía, en el alma, no era ser pobre, excluido; lo que resultaba más doloroso y humillante era ver pasar a la gente con total *indiferencia*, ser invisible.»

Un autor ha definido la *indiferencia* como «broquel —distintivo, escudo— del egoísmo, del egoísta».

El valor de la palabra *prójimo* es inmenso. En la parábola del samaritano, Jesús pregunta: «¿Quién fue el prójimo para el pobre maltratado?» «Aquel que tuvo compasión». «Bien —le dice Jesús—, ve y haz tú lo mismo.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Fites del camí de Jericó



Un home llençat a la cuneta. El narrador no es mostra interessat per saber qui era aquell home ni quina vida ha portat. Només ens diu que havia estat assaltat i ferit, i ara es troba a la cuneta, al marge del camí, al marge de l'Església. Un sacerdot i un levita veuen el ferit, donen un tomb i passen de llarg (=ignoren el problema). Un samarità s'atura i l'atén. Probablement, aquell samarità va haver de canviar els seus plans (no va fer els negocis que volia), es va tacar amb la sang del ferit, va posar els seus béns al servei d'aquell home i el va ajudar amb escreix (=dóna més diners per si de cas fan falta, dos denaris, dos jornals a l'amo de la fonda).

Diàleg comunitari:

Ens atensem als pobres i marginats, als allunyats? Com? Deia Luther King que el sacerdot i el levita es devien preguntar: «Què em passarà si m'aturo a ajudar aquest home?» «Què li passarà si no m'aturo a ajudar-lo?»

Les nostres ocupacions, ¿ens impedeixen d'escoltar les altres paraules de Déu que són els pobres i marginats, que són els allunyats que agonitzen a la vora del camí? El bon samarità va canviar els seus plans, els seus projectes i fins es va tacar de sang per ajudar el ferit. Així es va fer pròxim del pròxim (proïsme). Estem disposats a alterar els nostres projectes per atendre els ferits? Com integrem en la nostra missió evangelitzadora la invitació de Jesús a fer de *samaritans*?

P. Ignasi Ricart, claretià

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL



Accés al Breviari

17. ■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / SI 97 / Mt 5,38-42]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralles, bisbe.
18. ■ **Dimarts** [2Co 8,1-9 / SI 145 / Mt 5,43-48]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.
19. ■ **Dimecres** [2Co 9,6-11 / SI 111 / Mt 6,1-6. 16-18]. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.
20. ■ **Dijous** [2Co 11,1-11 / SI 110 / Mt 6,7-15]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg.
21. □ **Divendres** [2Co 11,18.21b-30 / SI 33 / Mt 6,19-23]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena.
22. ■ **Dissabte** (□ Barcelona i Lleida) [2Co 12,1-10 / SI 33 / Mt 6,24-34]. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; sant Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona.
23. ■ **† Diumenge vinent**, XII de durant l'any (litúrgia hores: 4a setm.) [Za 12,10-11 / SI 62 / Ga 3,26-29 / Lc 9,18-24]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. iii).

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquells dies, Natan digué a David: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. Per què, doncs, has menyspreat el Senyor cometent això que és malvist per ell? Has fet matar Uries, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva». David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor». Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

En vós he trobat el meu recer. / Vós em guardeu del perill. / Tothom celebra al voltant meu / el goig de veure'm lliure. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 2,16.19-21)

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavats a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meua; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 7,36-8,3)

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrera plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi ungia amb perfum.

El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta». Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa». Ell li contestà: «Mestre, digueu». Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?». Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran». Jesús li diu: «És així mateix.»

Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «Ves aquesta dona? Quan he entrat a casa teva, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentats amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor». Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats». Els altres que eren a taula començaren a pensar: «Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?» Digué encara a la dona: «La teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau.»

▶ Lectura del libro segundo de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquellos días, dijo Natán a David:

«Así dice el Señor Dios de Israel: Yo te unguí rey de Israel, te libré de las manos de Saül, te entregué a la casa de tu señor, puse sus mujeres en tus brazos, te entregué la Casa de Israel y la de Judá, y por si fuera poco pienso darte otro tanto. ¿Por qué has despreciado tú la palabra del Señor, haciendo lo que a él le parece mal? Mataste a espada a Urias el hitita y te quedaste con su mujer. Pues, bien, la espada no se apartará nunca de tu casa; por haberme despreciado quedándote con la mujer de Urias.»

David respondió a Natán: «He pecado contra el Señor.» Y Natán le dijo: «Pues el Señor perdona tu pecado. No morirás.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Perdona, Señor, mi culpa y mi pecado.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Tú eres mi refugio: me libras del peligro, / me rodeas de cantos de liberación.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor, / aclamadlo, los de corazón sincero. R.



Jesús, invitat a casa d'un fariseu. Pintura de l'anomenat mestre de Robredo, Museu del Prado (Madrid)

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 2,16.19-21)

Hermanos:

Sabemos que el hombre no se justifica por cumplir la ley, sino por creer en Cristo Jesús. Por eso hemos creído en Cristo Jesús para ser justificados por la fe de Cristo y no por cumplir la ley. Porque el hombre no se justifica por cumplir la ley. Para la ley yo estoy muerto, porque la ley me ha dado muerte; pero así vivo para Dios.

Estoy crucificado con Cristo: Vivo yo pero no soy yo, es Cristo quien vive en mí. Y mientras vivo en esta carne, vivo de la fe en el Hijo de Dios, que me amó hasta entregarse por Mí. Yo no anulo la gracia de Dios. Pero si la justificación fuera efecto de la ley, la muerte de Cristo sería inútil.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,36-8,3)

En aquel tiempo, un fariseo rogaba a Jesús que fuera a comer con él. Jesús, entrando en casa del fariseo, se recostó a la mesa. Y una mujer de la ciudad, una pecadora, al enterarse de que estaba comiendo en casa del fariseo, vino con un frasco de perfume, y, colocándose detrás junto a sus pies, llorando, se puso a regarle los pies con sus lágrimas, se los enjugaba con sus cabellos, los cubría de besos y se los ungió con el perfume.

Al ver esto, el fariseo que lo había invitado se dijo: «Si este fuera profeta, sabría quién es esta mujer que lo está tocando y lo que es: una pecadora.» Jesús tomó la palabra y le dijo: «Simón, tengo algo que decirte.» El respondió: «Dímelo, maestro.» Jesús le dijo: «Un prestamista tenía dos deudores: uno le debía quinientos denarios y el otro cincuenta. Como no tenían con qué pagar, los perdonó a los dos. ¿Cuál de los dos lo amará más?». Simón contestó: «Supongo que aquel a quien le perdonó más.» Jesús le dijo: «Has juzgado rectamente.»

Y, volviéndose a la mujer, dijo a Simón: «¿Ves a esta mujer? Cuando yo entré a tu casa, no me pusiste agua para los pies; ella, en cambio, me ha lavado los pies con sus lágrimas y me los ha enjugado con su pelo. Tú no me besaste; ella, en cambio, desde que entró, no ha dejado de besar-me los pies. Tú no me ungió la cabeza con unguento; ella, en cambio, me ha ungió los pies con perfume. Por eso te digo, sus muchos pecados están perdonados, porque tiene mucho amor: pero al que poco se le perdona, poco ama.» Y a ella le dijo: «Tus pecados están perdonados.» Los demás convidados empezaron a decir entre sí: «¿Quién es este, que hasta perdona pecados? Pero Jesús dijo a la mujer: «Tu fe te ha salvado, vete en paz.»

COMENTARI

Aquesta dona estima molt i és perdonada



Déu perdona les males accions de les persones que es penedeixen dels seus errors. Ho veiem en la primera lectura i en l'evangeli d'avui.

A l'època de Jesús els àpats formals es feien a l'ús grecoromà: els comensals s'estiraven sobre divans al voltant d'una gran taula baixeta i així els peus, rentats amb aigua perfumada abans de l'ingrés a la sala, restaven a la part externa del cercle d'invitats. D'aquesta manera, la dona pecadora aprofita la situació de la gran influència d'invitats i de criats per introduir-se a la casa i plorar als peus de Jesús tot perfumant-los.

L'actuació de la dona contrasta, en boca de Jesús, amb la de l'amfitrió envers ell en el moment d'entrar al banquet: no li han estat oferts els signes de màxima cortesia; és a dir, no l'han saludat amb un bes, no li han rentat els peus, ni li han ungit el cap.

L'amfitrió no s'estranya tant de la intrusió de la dona com de la ignorància de Jesús sobre la seva identitat, i posa en dubte la seva qualitat profètica. Jesús, que coneix els cors, respon amb una paràbola que posa en relació directa l'amor amb el perdó. Com més perdonat sigui un deutor, més agrairà i més estimarà aquell que li ha perdonat els seus deutes.

L'estranya actuació de la dona envers Jesús dins del convit és interpretada com una expressió de l'amor agrait

que sent envers Jesús. El contrast abans assenyalat ara troba la seva explicació: el fariseu no tenia res a agrair a Jesús i per tant l'ha acollit amb els signes mínims de cortesia, mentre que la dona, molt agràida perquè era molt pecadora, s'ha esmerçat a mostrar el seu amor agrait a Jesús. Amb això la dona ha mostrat també la seva fe envers Jesús i aquesta fe ha estat causa de salvació.

Jesús l'acomia a pau perquè ha recomençat una vida nova. L'esment d'altres seguidors dona a entendre que també ella se'n fa, de seguidora de Jesús. I nosaltres, quins motius tenim per a estar agraïts a Jesús i com li expressem la nostra estimació?

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI



Fragments de la Catequesi de Benet XVI (5/12/2012) en l'Any de la Fe

«Sant Pau al començament de la seva carta als cristians d'Efes (cf. 1,3-14) ens ajuda a entendre que tota la creació, i en particular l'home i la dona, no són el resultat de la casualitat sinó que responen a un projecte de bondat de la raó eterna de Déu que, amb la força creadora i redemptora de la seva Paraula, dona origen al món.»

La «decisió benèvola» de Déu, que és qualificada per l'Apòstol com «decisió d'amor» (cf. Ef 1,5), és definida com «el misteri» de la voluntat de Déu (v. 9), amagat i ara revelat en la Persona i en l'obra de Crist. La iniciativa divina precedeix tota resposta humana: és un do gratuït del seu amor que ens embolcalla i ens transforma.

«Però quin és l'objectiu final d'aquest pla misteriós? Quin és el centre de la voluntat de Déu?» És allò —ens diu sant Pau— de «recapitular en el Crist totes les coses» (v. 10).

En aquesta perspectiva, quin és, doncs, l'acte de fe? És la resposta de l'home a la Revelació de Déu, que es dona a conèixer, que manifesta el seu disseny de benevolència; i és, per emprar una expressió de sant Agustí, deixar-se agafar de la veritat que és Déu, una veritat que és Amor».

«Tot això porta a un canvi fonamental en la manera com ens relacionem amb la realitat sencera, tot apareix en una nova llum; es tracta per tant d'una vertadera «conversió», la fe és un «canvi de mentalitat», perquè el Déu que s'ha revelat en Crist i ha donat a conèixer el seu pla d'amor, ens agafa, ens atrau a ell mateix, es converteix en el sentit que sosté la vida, la roca sobre la qual es pot trobar l'estabilitat.»

(www.vatican.va/ audiencies)

Visita Sr. Arquebisbe de Cali

Les diòcesis de Cali (Colòmbia) i Lleida volen enfortir encara més les relacions que, iniciades fa cinquanta anys amb la tasca missionera de sacerdots lleidatans, ara es tradueixen en l'intercanvi de laics i seminaristes, segons les negociacions mantingudes entre el Sr. Bisbe Joan Piris i l'arquebisbe Darío de Jesús Monsalve, de visita a la nostra diòcesi, camí del Vaticà, per assistir a la canonització de la mare Laura Montoya, primera santa colombiana.



Certamen literari marià

La Pontificia i Reial Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida ha convocat, un any més, el Certamen literari marià. Aquest any serà en honor de la Mare de Déu del Castell de Tragó de Noguera. Els treballs es poden presentar fins al 31



d'agost. Més informació podeu consultar: <http://www.bisbatlleida.org/noticia/14-05-2013/bases-del-certamen-literari-mari%C3%A0>.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 19 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 16 de juny:**
—12.30 h, confirmacions a la parròquia de Soses.
- **Dijous, 20 de juny:**
—10 h, trobada de Vida Creixent.
—13 h, Eucaristia de cloenda del curs de Vida Creixent a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).
- **Dissabte, 22 de juny:**
—20 h, Eucaristia a la nova capella d'Almenar.
- **Diumenge, 23 de juny:**
—12.30 h, confirmacions a la parròquia de Juneda.

Visita al Santuari de Butsènit



Dimarts, 9 de juliol de 17 h a 19.30 h

Adoració al Santíssim i Eucaristia

Organitzat per la UNER

Hi haurà autocars per als trasllats

Per a inscripcions: Ma. Dolors, tel. 973 203 706
i Asun, tel. 973 266 968

AYUDANDO A VIVIR

Más sobre «el Bautismo»

La problemàtica sobre el Bautismo de los niños siempre ha estado presente en la historia de la Iglesia, y algunos vuelven a cuestionarlo ahora, dada la situación de alejamiento de la vida cristiana en la que parecen vivir algunas de las familias que lo solicitan para sus hijos.

Pero la Iglesia, apoyándose en las palabras de Jesús («Si uno no renace del agua y del Espíritu Santo, no puede entrar en el Reino de Dios»), siempre afirmó que los niños no debían ser privados del Bautismo, aunque no se puedan dar cuenta de su importancia.

Sin embargo, y dicho esto, hay que añadir que es imprescindible que sean educados en la fe en la que son bautizados, para que no quede infecundo el don que Dios les concede «en la fe de la Iglesia».

Naturalmente, la tarea más importante en el Bautismo de los niños la tienen sus PADRES: al decidir el Bautismo del hijo/a deben contar con un tiempo suficiente para prepararse de manera adecuada (espiritual y catequéticamente), y querer hacerlo para poder intervenir en la celebra-

ción, participando de manera activa y asumiendo ante Dios y la Iglesia los compromisos que derivan de su fe y de su misión educativa.

Además, están los PADRINOS, que son como una ampliación de la familia de los niños que reciben el Bautismo y que asumen la gran tarea de colaborar con los padres para que el niño que apadrinan llegue a profesar personalmente su fe algún día y la exprese en la realidad de su vida. Repetimos la pregunta que hemos hecho otras veces: ¿Cómo asegurar esto si ellos mismos no tienen muy clara la fe y la vida cristiana?

Hay que insistir en la importancia del padrino o madrina en el sacramento del Bautismo, como un acompañante cualificado que debe poder apoyar al neófito en su caminar en la vida como cristiano, en el caso de que sus padres no puedan hacerlo por algún motivo. Por eso la Iglesia pide edad y capacidad para asumir esta función de padrino/madrina.

Normalmente, el Bautismo debe celebrarse en la propia Iglesia Parroquial para manifestar más claramente que se vive como «sacramento

de la fe de la Iglesia y de la incorporación al Pueblo de Dios», que se hace presente y visible en la Comunidad Parroquial.

Habrà también que recordar a los propios miembros de la Comunidad Parroquial que acoge a los neófitos que tienen un papel importante en el Bautismo de los niños, antes, durante y después de la celebración. Sería bueno encontrar fórmulas para que esta conciencia fuese difundiendo y haciéndose visible de algún modo. Como Iglesia, debe acompañar a estas familias y apoyarlas para que puedan hacer un camino de respuesta coherente a la decisión tomada.

Es decir: estos niños (y sus familias) tienen derecho a ser acogidos, amados y acompañados (ayudados) por la Comunidad Cristiana, la cual no sólo ha de ofrecerles sus servicios catequéticos para su crecimiento posterior, sino su amorosa presencia ya desde el primer momento. En realidad lo que todos queremos es hacer las cosas lo mejor posible.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737